Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
prezentate la 2 aprilie 2020 [1]

Cauza C-264/19

Constantin Film Verleih GmbH
împotriva
YouTube LLC,
Google Inc.

[cerere de decizie preliminară formulată de Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, Germania)]

„Trimitere preliminară – Drept de autor și drepturi conexe – Platformă de partajare de materiale video pe internet – YouTube – Încărcarea unui film fără acordul titularului – Acțiune referitoare la încălcarea unui drept de proprietate intelectuală – Directiva 2004/48/CE – Articolul 8 – Dreptul la informare al titularului – Articolul 8 alineatul (2) litera (a) – Noțiunea de «nume și adrese» – Domeniu de aplicare – Adresă electronică, adresă IP și număr de telefon – Excludere”

I. Introducere

1. Prezenta cerere de decizie preliminară se înscrie în cadrul unui litigiu între Constantin Film Verleih GmbH, societate care distribuie filme cu sediul în Germania, pe de o parte, și YouTube LLC și societatea sa mamă Google Inc., ambele stabilite în Statele Unite, pe de altă parte.

2. Acest litigiu privește refuzul YouTube și al Google de a furniza anumite informații solicitate de Constantin Film Verleih, referitoare la utilizatori care au încărcat mai multe filme cu încălcarea drepturilor exclusive de exploatare ale Constantin Film Verleih. Mai precis, aceasta din urmă solicită societăților YouTube și Google să îi furnizeze adresele de e-mail, numerele de telefon, precum și adresele IP ale acestor utilizatori.

3. Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, Germania) ridică în esență problema dacă asemenea informații sunt acoperite de articolul 8 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2004/48/CE [2], în temeiul căruia autoritățile judecătorești competente pot ordona comunicarea „numelor și adreselor” anumitor categorii de persoane care au legătură cu mărfuri sau servicii care aduc atingere unui drept de proprietate intelectuală.

4. Pentru motivele pe care le vom expune în continuare în prezentele concluzii, suntem convinși că noțiunea de „nume și adrese”, înscrisă la articolul 8 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2004/48, nu include niciuna dintre informațiile menționate mai sus.

1 Limba originală: franceza.

2 Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală (JO 2004, L 157, p. 45, rectificare în JO 2004, L 195, p. 16, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 56).

II. Cadrul juridic

A. Dreptul Uniunii

5. Considerentele (2), (10) și (32) ale Directivei 2004/48 au următorul cuprins:

„(2) Protecția proprietății intelectuale ar trebui să permită inventatorului sau creatorului să obțină un profit legitim din invenția sau creația sa. Aceasta ar trebui de asemenea să permită difuzarea cât mai largă a operelor, a ideilor și a competențelor noi. În același timp, protecția proprietății intelectuale nu ar trebui să fie un obstacol în calea libertății de exprimare și nici a circulației informațiilor și a protecției datelor personale, inclusiv pe internet.

[…]

(10) Obiectivul prezentei directive constă în apropierea acestor legislații pentru a asigura un nivel de protecție ridicat, echivalent și omogen, al proprietății intelectuale în cadrul pieței interne.

[…]

(32) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile care sunt recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene[3]. În special, prezenta directivă urmărește să asigure respectarea deplină a proprietății intelectuale, în conformitate cu articolul 17 alineatul (2) din [cartă].”

6. Articolul 2 din această directivă, intitulat „Domeniu de aplicare”, prevede la alineatul (1) și la alineatul (3) litera (a):

„(1) Fără a aduce atingere mijloacelor prevăzute sau care pot fi prevăzute prin legislația [Uniunii] sau internă, în măsura în care aceste mijloace sunt favorabile titularilor drepturilor, măsurile, procedurile și mijloacele de reparație prevăzute prin prezenta directivă se aplică, în conformitate cu articolul 3, oricărei încălcări a drepturilor de proprietate intelectuală, prevăzute de legislația [Uniunii] și/sau legislația internă a statului membru în cauză.

[…]

(3) Prezenta directivă nu aduce atingere:

(a) dispozițiilor [Uniunii] care reglementează dreptul material al proprietății intelectuale, Directivei 95/46/CE […]”

7. Articolul 8 din Directiva 2004/48, intitulat „Dreptul la informare”, prevede:

„(1) Statele membre asigură ca, în cadrul unei acțiuni referitoare la încălcarea unui drept de proprietate intelectuală și ca răspuns la o cerere justificată și rezonabilă a reclamantului, autoritățile judecătorești competente să poată ordona ca informațiile privind originea și rețelele de distribuție a mărfurilor sau a serviciilor care aduc [atingere] unui drept de proprietate intelectuală să fie furnizate de contravenient și/sau de orice altă persoană care:

(a) a fost găsită în posesia mărfurilor contrafăcute la scară comercială;

(b) a fost găsită în timp ce utiliza servicii contrafăcute la scară comercială;

3 Denumită în continuare „carta”.

(c) a fost găsită în timp ce furniza, la scară comercială, servicii utilizate în activități de contrafacere sau

(d) a fost semnalată, de către persoana menționată la litera (a), (b) sau (c), ca intervenind în producerea, fabricarea sau distribuirea mărfurilor sau în furnizarea serviciilor.

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) cuprind, după caz:

(a) denumirea și adresele producătorilor, fabricanților, distribuitorilor, furnizorilor și ale celorlalți deținători anteriori ai mărfurilor sau ai serviciilor, precum și ale angrosiștilor destinatari și ale vânzătorilor cu amănuntul;

(b) informații privind cantitățile produse, fabricate, livrate, primite sau comandate, precum și prețul obținut pentru mărfurile sau serviciile respective.

(3) Alineatele (1) și (2) se aplică fără a aduce atingere altor acte cu putere de lege și norme administrative care:

(a) acordă titularului dreptul de a primi informații mai extinse;

(b) reglementează utilizarea în cauzele civile sau penale a informațiilor comunicate în conformitate cu prezentul articol;

(c) reglementează răspunderea pentru abuzul de drept la informare;

(d) dau posibilitatea să se refuze furnizarea de informații care ar constrânge persoana menționată la alineatul (1) să admită propria sa participare sau cea a rudelor sale apropiate la încălcarea unui drept de proprietate intelectuală

sau

(e) reglementează protecția confidențialității surselor de informare sau prelucrarea datelor cu caracter personal.”

B. Dreptul german

8. În temeiul articolului 101 alineatul 1 prima teză din Urheberrechtsgesetz (Legea privind drepturile de autor, denumită în continuare „UrhG”), persoana vătămată poate solicita persoanei care, la scară comercială, aduce atingere dreptului de autor sau unui alt drept protejat de această lege să furnizeze de îndată informații privind originea și canalul de distribuție a copiilor contrafăcute sau a altor produse.

9. În cazul unei încălcări vădite, fără a aduce atingere articolului 101 alineatul 1 din UrhG, acest drept la informare poate fi exercitat, în temeiul articolului 101 alineatul 2 prima teză punctul 3 din această lege, și împotriva unei persoane care a furnizat la scară comercială servicii utilizate pentru a desfășura activități de contrafacere.

10. Persoana care este obligată să furnizeze informațiile trebuie, în temeiul articolului 101 alineatul 3 punctul 1 din UrhG, să indice denumirea și adresele producătorilor, furnizorilor și ale celorlalți deținători anteriori ai copiilor sau ai altor produse, ale utilizatorilor serviciilor, precum și ale angrosiștilor destinatari și ale vânzătorilor cu amănuntul.

III. Litigiul principal, întrebările preliminare și procedura în fața Curții

11. Constantin Film Verleih este o societate care distribuie filme cu sediul în Germania.

12. YouTube, societate cu sediul în Statele Unite și deținută de Google, utilizează platforma internet eponimă.

13. Constantin Film Verleih dispune în Germania de drepturi exclusive de exploatare asupra operelor cinematografice *Parker* și *Scary Movie 5*.

14. Între luna iunie 2013 și luna septembrie 2014, aceste două opere au fost încărcate pe platforma „YouTube” fără acordul Constantin Film Verleih. La 29 iunie 2013, sub numele de utilizator „N1”, a fost încărcată opera cinematografică *Parker*, în versiune integrală și în limba germană. Până la data de 14 august 2013, când a fost blocată, aceasta a fost accesată de peste 45 000 de ori. În luna septembrie 2013, a fost încărcată, sub numele de utilizator „N2”, opera cinematografică *Scary Movie 5* în versiune integrală. Până la data de 29 octombrie 2013, când a fost blocată, aceasta a fost accesată de peste 6 000 de ori. O altă copie a acestei a doua opere a fost încărcată la 10 septembrie 2014, sub numele de utilizator „N3”. Până la data de 21 septembrie 2014, când a fost blocată, aceasta a fost accesată de peste 4 700 de ori.

15. Constantin Film Verleih a solicitat din partea YouTube și a Google un ansamblu de informații pentru fiecare dintre utilizatorii care au încărcat aceste opere.

16. Instanța de trimitere a constatat că erau îndeplinite condițiile privind dreptul la informare. În consecință, sfera de aplicare a litigiului principal se limitează la conținutul informațiilor care trebuie furnizate de YouTube și/sau de Google către Constantin Film Verleih. Acest litigiu privește mai exact următoarele informații:

– adresa de e-mail a utilizatorului;

– numărul de telefon al utilizatorului;

– adresa IP utilizată de utilizator la încărcarea fișierelor în litigiu, precum și momentul exact la care a fost efectuată această încărcare, și

– adresa IP cel mai recent utilizată de către utilizator pentru accesarea contului său Google/YouTube, precum și momentul exact la care a fost efectuată accesarea.

17. Statuând în primă instanță, Landgericht Frankfurt am Main (Tribunalul Regional din Frankfurt am Main, Germania) a respins cererea formulată de Constantin Film Verleih având ca obiect furnizarea acestor informații.

18. În apel, Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Tribunalul Regional Superior din Frankfurt am Main, Germania) a obligat YouTube și Google să furnizeze adresele de e-mail ale utilizatorilor în cauză, respingând în rest cererea formulată de Constantin Film Verleih.

19. Prin recursul formulat la Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, Germania), Constantin Film Verleih a solicitat obligarea YouTube și a Google la furnizarea tuturor informațiilor menționate mai sus, inclusiv numerele de telefon și adresele IP ale utilizatorilor. Prin recursul propriu formulat, YouTube și Google au solicitat respingerea în totalitate a cererii formulate de Constantin Film Verleih, inclusiv în ceea ce privește adresele de e-mail ale utilizatorilor.

20. Constatând că soluția care trebuie dată celor două recursuri depindea de interpretarea noțiunii de „adrese” prevăzute la articolul 8 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2004/48, Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Adresele producătorilor, fabricanților, distribuitorilor, furnizorilor și ale celorlalți deținători anteriori ai mărfurilor sau ai serviciilor, precum și ale angrosiștilor și ale vânzătorilor cu amănuntul, menționate la articolul 8 alineatul (2) litera (a) din Directiva [2004/48], care sunt incluse, după caz, printre informațiile menționate la articolul 8 alineatul (1) din [această directivă], cuprind de asemenea:

a) adresele de e-mail ale utilizatorilor serviciilor și/sau

b) numerele de telefon ale utilizatorilor serviciilor și/sau

c) adresele IP ale utilizatorilor serviciilor, utilizate pentru încărcarea fișierelor ilicite, precum și momentul exact la care a fost efectuată încărcarea fișierului?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare litera c):

Informațiile care trebuie furnizate în conformitate cu articolul 8 alineatul (2) litera (a) din [directiva menționată] includ de asemenea adresa IP pe care utilizatorul care a încărcat anterior fișiere ilicite a utilizat-o apoi pentru a accesa contul său de utilizator Google/YouTube, precum și data și ora exacte ale accesării, indiferent dacă au fost săvârșite încălcări ale unor drepturi [de proprietate intelectuală] cu ocazia acestei ultime accesări?”

21. Cererea de decizie preliminară a fost înregistrată la grefa Curții la 29 martie 2019.

22. Au prezentat observații scrise Constantin Film Verleih, YouTube și Google, precum și Comisia Europeană.

23. La ședința din 12 februarie 2020, au participat și au prezentat observații reprezentanții Constantin Film Verleih, reprezentanții YouTube și Google, precum și Comisia.

IV. Analiză

24. În temeiul articolului 8 din Directiva 2004/48, statele membre au obligația de a prevedea, în ordinea lor juridică, posibilitatea ca autoritățile judecătorești competente să ordone furnizarea anumitor informații în cadrul unei acțiuni referitoare la încălcarea unui drept de proprietate intelectuală.

25. În consecință, prin intermediul celor două întrebări care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită Curții să stabilească dacă articolul 8 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2004/48 trebuie interpretat în sensul că statele membre au obligația de a prevedea posibilitatea ca autoritățile judecătorești competente să dispună, în ceea ce privește un utilizator care a încărcat fișiere care încalcă un drept de proprietate intelectuală, furnizarea adresei de e-mail, a numărului de telefon, a adresei IP utilizate pentru încărcarea acestor fișiere, precum și a adresei IP utilizate în timpul ultimei accesări a contului de utilizator.

26. YouTube și Google, precum și Comisia propun să se răspundă negativ la aceste întrebări, spre deosebire de Constantin Film Verleih.

27. În conformitate cu poziția susținută de YouTube și Google, precum și de Comisie și pentru motivele prezentate în continuare, considerăm că această dispoziție nu vizează niciuna dintre informațiile menționate în întrebările preliminare.

28. Cu titlu introductiv, subliniem că articolul 8 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2004/48 nu cuprinde nicio trimitere la dreptul statelor membre. În consecință, în conformitate cu o jurisprudență constantă, noțiunea de „nume și adrese" constituie o noțiune de drept al Uniunii care trebuie să primească o interpretare autonomă și uniformă [4].

29. În plus, noțiunea de „nume și adrese" nu este definită în Directiva 2004/48. Tot în temeiul unei jurisprudențe constante, determinarea sensului și a sferei termenilor pentru care dreptul Uniunii nu oferă nicio definiție trebuie realizată în funcție de sensul lor obișnuit în limbajul curent, ținând cont de contextul în care sunt utilizați și de obiectivele urmărite de reglementarea din care fac parte [5].

30. Astfel, *sensul obișnuit în limbajul curent* trebuie să constituie punctul de plecare în procesul de interpretare a noțiunii de „nume și adrese", utilizată la articolul 8 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2004/48. Nu avem nicio îndoială că, în limbajul curent, noțiunea de „adresă" a unei persoane, cu privire la care are îndoieli mai specific instanța de trimitere, se referă doar la adresa poștală, după cum au susținut în mod întemeiat YouTube și Google [6]. Această interpretare este confirmată de definiția pe care o dă dicționarul Academiei franceze acestei noțiuni, și anume „desemnarea *locului* [7] unde poate fi găsită o persoană".

31. În ceea ce privește numărul de telefon, a doua informație vizată de întrebările preliminare, nu considerăm necesar să discutăm pe larg cu privire la faptul că acesta nu poate fi inclus în noțiunea de „nume și adrese" de persoane, astfel cum a fost prevăzută la articolul 8 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2004/48, indiferent dacă se are în vedere limbajul curent sau orice alt context [8].

32. Statutul celorlalte două informații menționate în aceste întrebări, și anume adresa de e-mail și adresa IP, necesită o atenție puțin mai susținută.

33. Astfel cum am precizat, în limbajul curent, punctul de plecare al procesului de interpretare, termenul „adresă" se referă doar la adresa poștală. Astfel, acest termen, atunci când este utilizat fără alte precizări, nu vizează adresa de e-mail sau adresa IP.

34. Acest lucru este cu atât mai adevărat într-un context pe care l-am califica drept „general", cu alte cuvinte care depășește cadrul strict al internetului, astfel cum este cazul articolului 8 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2004/48.

4 A se vedea, în ceea ce privește noțiunea de „despăgubire corespunzătoare" utilizată la articolul 9 alineatul (7) din Directiva 2004/48, Hotărârea din 12 septembrie 2019, Bayer Pharma (C-688/17, EU:C:2019:722, punctul 40). A se vedea de asemenea, tot în materie de proprietate intelectuală, Hotărârea din 22 iunie 2016, Nikolajeva (C-280/15, EU:C:2016:467, punctul 45), precum și Hotărârea din 27 septembrie 2017, Nintendo (C-24/16 și C-25/16, EU:C:2017:724, punctele 70 și 94).

5 A se vedea în special Hotărârea din 31 ianuarie 2013, McDonagh (C-12/11, EU:C:2013:43, punctul 28), Hotărârea din 6 septembrie 2018, Kreyenhop & Kluge (C-471/17, EU:C:2018:681, punctul 39), precum și Hotărârea din 12 septembrie 2019, Bayer Pharma (C-688/17, EU:C:2019:722, punctul 41).

6 Nu am identificat nicio incoerență în diferitele versiuni lingvistice ale acestei dispoziții, care se referă toate la noțiunea de „adrese": a se vedea, cu titlu ilustrativ, „direcciones" pentru versiunea în limba spaniolă, „adresse" pentru versiunea în limba daneză, Adressen" pentru versiunea în limba germană, „addresses" pentru versiunea în limba engleză, „indirizzo" pentru versiunea în limba italiană, „adres" pentru versiunea în limba neerlandeză, „endereços" pentru versiunea în limba portugheză, „adresele" pentru versiunea în limba română și „adress" pentru versiunea în limba suedeză.

7 Sublinierea noastră.

8 Faptul invocat de Constantin Film Verleih că numărul de telefon poate avea o funcție de „adresă de transfer" pentru transmiterea de date, în special în cadrul unor apeluri telefonice sau al unor aplicații care utilizează numărul de telefon cum ar fi WhatsApp, nu ne poate schimba convingerea în această privință. Noțiunea de „nume și adrese" de *persoane*, astfel cum a fost avută în vedere la articolul 8 din Directiva 2004/48, nu are în mod evident nicio legătură cu destinația funcțională a fluxului de date, în pofida faptului că aceasta din urmă a putut fi calificată drept „adresă de transfer".

35. Această interpretare este confirmată de o examinare a altor texte legislative ale Uniunii care vizează adresa de e-mail sau adresa IP. Astfel, atunci când legiuitorul Uniunii a intenționat să se refere la adresa de e-mail [9] sau la adresa IP [10], acesta s-a referit în mod expres, prin completarea termenului „adresă”, după cum a subliniat YouTube și Google. După cunoștințele noastre, nu există niciun exemplu de legislație a Uniunii în care termenii „nume și adrese”, utilizați separat și într-un context general, se referă la numărul de telefon, la adresa IP sau la adresa de e-mail.

36. În consecință, reiese dintr-o interpretare literală a articolului 8 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2004/48 că termenii utilizați de legiuitorul Uniunii, și anume termenii „nume și adrese”, nu includ niciuna dintre informațiile menționate în întrebările preliminare, astfel cum au susținut YouTube și Google, precum și Comisia.

37. Această interpretare este confirmată de interpretarea istorică prezentată de Comisie. Astfel, lucrările pregătitoare care au condus la adoptarea Directivei 2004/48 [11] nu cuprind niciun indiciu care să sugereze, nici chiar în mod implicit, că termenul „adresă” utilizat la articolul 8 alineatul (2) litera (a) din această directivă ar trebui înțeles în sensul că se referă nu numai la adresa poștală, ci și la adresa de e-mail sau la adresa IP a persoanelor vizate.

38. Comisia a explicat cu privire la acest subiect că legiuitorul Uniunii, la momentul adoptării Directivei 2004/48 în cursul anului 2004, nu a avut niciun moment intenția de a include forme mai moderne de „adresă”, precum adresa de e-mail sau adresa IP.

39. În consecință, dintr-o interpretare istorică reiese că Directiva 2004/48 trebuie interpretată prin raportare doar la accepțiunea clasică a acestui termen, și anume adresa poștală.

40. Din considerațiile care precedă reiese că, potrivit unei interpretări în același timp literale și istorice, articolul 8 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2004/48 nu include adresa de e-mail, numărul de telefon și adresele IP utilizate de persoanele vizate de dispoziția menționată.

41. Constantin Film Verleih se opune acestei interpretări, referindu-se la obiectul articolului 8 din Directiva 2004/48, precum și, mai general, la obiectivele urmărite de directiva respectivă.

9 În ceea ce privește adresa de e-mail sau „electronică”, a se vedea în special articolul 88 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO 2009, L 284, p. 1), articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 524/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 mai 2013 privind soluționarea online a litigiilor în materie de consum și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 și a Directivei 2009/22/CE (Regulamentul privind SOL în materie de consum) (JO 2013, L 165, p. 1), articolul 54 alineatul (2) din Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE (JO 2014, L 94, p. 65), precum și articolul 45 alineatul (2) litera (a) din Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE (JO 2015, L 337, p. 35).

10 În ceea ce privește adresa IP, a se vedea în special articolul 10 alineatul (1) litera (e) din Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind ordinul european de anchetă în materie penală (JO 2014, L 130, p. 1), articolul 5 alineatul (1) litera (k) din Regulamentul (UE) 2017/1128 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind portabilitatea transfrontalieră a serviciilor de conținut online în cadrul pieței interne (JO 2017, L 168, p. 1), articolul 17 alineatul (8), articolul 34 alineatul (4) litera (j), precum și articolul 52 alineatul (2) litera (g) din Regulamentul (UE) 2018/1240 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 septembrie 2018 de instituire a Sistemului european de informații și de autorizare privind călătoriile (ETIAS) și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1077/2011, (UE) nr. 515/2014, (UE) 2016/399, (UE) 2016/1624 și (UE) 2017/2226 (JO 2018, L 236, p. 1).

11 A se vedea în special Propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind măsurile și procedurile destinate să asigure respectarea drepturilor de proprietate intelectuală din 30 ianuarie 2003 [COM(2003) 46 final], precum și Avizul Comitetului Economic și Social European din 29 octombrie 2003 (JO 2004, C 32, p. 15) și Raportul Parlamentului European din 5 decembrie 2003 (A5-0468/2003) privind această propunere. Propunerea de directivă nu conține nicio explicație cu privire la sensul care trebuie dat termenilor „nume și adrese”. Pe de altă parte, Parlamentul nu a propus modificări în ceea ce privește modul de redactare a viitorului articol 8 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2004/48.

42. Potrivit Constantin Film Verleih, obiectul articolului 8 din Directiva 2004/48 este de a permite titularului drepturilor de proprietate intelectuală să identifice persoanele menționate de această dispoziție. Astfel, independent de modul său de redactare, alineatul (2) al acestui articol ar trebui interpretat în sensul că privește „orice informație care permite identificarea" acestor persoane, informațiile respective putând include, în funcție de disponibilitatea lor, numărul de telefon, adresa de e-mail, adresa IP sau chiar coordonatele bancare.

43. În opinia noastră, adoptarea acestei interpretări ar însemna, pentru Curte, rescrierea dispoziției menționate. Înțelegem, bineînțeles, că un titular de drepturi precum Constantin Film Verleih își exprimă dorința ca Directiva 2004/48 să fie modificată pentru a-i permite să identifice cu mai multă ușurință posibilii autori ai unor contrafaceri în contextul specific al internetului. Totuși, o asemenea rescriere nu este de competența Curții, ci de competența legiuitorului Uniunii.

44. Legiuitorul avea posibilitatea, în cazul în care aceasta ar fi fost intenția sa, de a include, la articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2004/48, „orice informație care să permită identificarea" persoanelor vizate. În ședința de audiere a pledoariilor, Comisia a subliniat că legiuitorul Uniunii a ales în mod expres să realizeze o armonizare minimă limitată la nume și la adrese, fără a include alte informații care să permită identificarea unei persoane, precum numărul de telefon sau numărul de securitate socială.

45. Precizăm că o interpretare „dinamică" sau teleologică a acestei dispoziții, solicitată de Constantin Film Verleih, trebuie exclusă într-un asemenea context. Astfel, termenii utilizați la articolul 8 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2004/48 nu oferă o marjă de interpretare suficientă pentru a permite o astfel de interpretare în vederea includerii informațiilor menționate în întrebările preliminare.

46. Subscriem fără rezerve, în această privință, la raționamentul dezvoltat de avocatul general Bobek la punctele 33-35, 38 și 39 din Concluziile prezentate în cauza Comisia/Germania. Conform interdicției de interpretare *contra legem* și principiului separării puterilor, posibilitatea unei interpretări dinamice sau teleologice este oferită doar atunci când „textul dispoziției *[este] deschis* la interpretări diferite, care prezintă un anumit grad de ambiguitate și lipsă de precizie a textului" [12].

47. Or, această situație nu se regăsește în prezenta cauză. Astfel cum am explicat anterior, interpretările literală și istorică exclud orice ambiguitate cu privire la sfera termenilor „nume și adrese" utilizați la articolul 8 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2004/48.

48. Constantin Film Verleih evocă de asemenea, mai general, obiectivele urmărite de Directiva 2004/48. În opinia noastră, această argumentație nu poate repune în discuție interpretarea dispoziției menționate anterior, dată fiind lipsa de ambiguitate a modului său de redactare. Cu toate acestea, vom examina în continuare argumentația menționată cu titlu suplimentar.

49. Desigur, nu se poate contesta că Directiva 2004/48 urmărește să asigure un nivel de protecție ridicat a proprietății intelectuale în cadrul pieței interne, astfel cum precizează considerentele (10) și (32) ale acesteia și în conformitate cu articolul 17 alineatul (2) din cartă.

50. Nu se poate contesta nici faptul că interpretarea propusă de Constantin Film Verleih ar crește nivelul de protecție a proprietății intelectuale în cadrul pieței interne.

12 Concluziile avocatului general Bobek prezentate în cauza Comisia/Germania (C-220/15, EU:C:2016:534, punctul 34).

51. Cu toate acestea, este imperativ să se aibă în vedere faptul că Directiva 2004/48, asemenea oricărei reglementări privind proprietatea intelectuală [13], stabilește un *echilibru* între, pe de o parte, interesul titularilor de protecție a dreptului lor de proprietate intelectuală, consacrată la articolul 17 alineatul (2) din cartă, și, pe de altă parte, protecția intereselor și a drepturilor fundamentale ale utilizatorilor unor obiecte protejate, precum și a interesului general.

52. Astfel cum a precizat Curtea în mai multe rânduri, nu rezultă nicidecum din cuprinsul articolului 17 alineatul (2) din cartă, nici din jurisprudența Curții că dreptul de proprietate intelectuală consacrat de această dispoziție ar fi intangibil și că, prin urmare, protecția sa ar trebui să fie asigurată în mod absolut [14].

53. Astfel, articolul 17 alineatul (2) din cartă nu impune punerea în aplicare a tuturor mijloacelor tehnice disponibile pentru a ajuta titularul să identifice posibilii autori ai contrafacerii, fără a se ține seama de modul de redactare a dispozițiilor Directivei 2004/48.

54. În ceea ce privește mai specific articolul 8 din Directiva 2004/48, Curtea a avut deja oportunitatea de a preciza, în Hotărârea Coty Germany, că această dispoziție urmărește să concilieze respectarea a diverse drepturi, în special dreptul la informare al titularilor și dreptul utilizatorilor la protecția datelor cu caracter personal [15].

55. În contextul cauzei principale, datele solicitate de Constantin Film Verleih constituie, prin ipoteză, date cu caracter personal în sensul articolului 2 litera (a) din Directiva 95/46/CE [16], devenit articolul 4 litera (a) din Regulamentul (UE) 2016/679 [17], întrucât acestea trebuie să îi permită identificarea persoanelor în cauză [18].

56. Or, deși reiese din considerentul (32) al Directivei 2004/48 că aceasta urmărește să asigure respectarea deplină a proprietății intelectuale, în conformitate cu articolul 17 alineatul (2) din cartă, decurge, în același timp, din articolul 2 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2004/48, precum și din considerentele (2) și (15) ale acesteia că protecția proprietății intelectuale nu ar trebui să fie un obstacol în calea, printre altele, a protecției datelor personale garantate la articolul 8 din cartă, astfel încât directiva menționată nu poate afecta în special Directiva 95/46 [19].

57. Subliniem, în această privință, întreaga importanță a articolului 8 alineatul (3) literele (b)-(e) din Directiva 2004/48, potrivit căruia acest articol se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor care reglementează, chiar restrâng, dreptul la informare al titularului și în special dispozițiilor care reglementează prelucrarea datelor cu caracter personal.

13 A se vedea în special Hotărârea din 16 februarie 2012, SABAM (C-360/10, EU:C:2012:85, punctele 42-44), Hotărârea din 29 iulie 2019, Funke Medien NRW (C-469/17, EU:C:2019:623, punctul 57), Hotărârea din 29 iulie 2019, Pelham și alții (C-476/17, EU:C:2019:624, punctul 32), precum și Hotărârea din 29 iulie 2019, Spiegel Online (C-516/17, EU:C:2019:625, punctul 42).

14 A se vedea în special Hotărârea din 29 ianuarie 2008, Promusicae (C-275/06, EU:C:2008:54, punctele 62-70), Hotărârea din 16 februarie 2012, SABAM (C-360/10, EU:C:2012:85, punctul 41), Hotărârea din 19 aprilie 2012, Bonnier Audio și alții (C-461/10, EU:C:2012:219, punctul 56), Hotărârea din 3 septembrie 2014, Deckmyn și Vrijheidsfonds (C-201/13, EU:C:2014:2132, punctul 26), precum și Hotărârea din 29 iulie 2019, Funke Medien NRW (C-469/17, EU:C:2019:623, punctul 72).

15 Hotărârea din 16 iulie 2015 (C-580/13, EU:C:2015:485, punctul 28).

16 Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO 1995, L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10). Potrivit articolului 2 litera (a) din această directivă, „date cu caracter personal” înseamnă orice informație referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă.

17 Regulamentul Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO 2016, L 119, p. 1).

18 Curtea a avut deja oportunitatea de a considera că adresa IP, chiar privită izolat, poate constitui o dată cu caracter personal. A se vedea Hotărârea din 24 noiembrie 2011, Scarlet Extended (C-70/10, EU:C:2011:771, punctul 51), precum și Hotărârea din 19 octombrie 2016, Breyer (C-582/14, EU:C:2016:779, punctul 49).

19 Hotărârea din 16 iulie 2015, Coty Germany (C-580/13, EU:C:2015:485, punctele 31-33).

58. Într-un asemenea context, considerăm că nu este de competența Curții să modifice domeniul de aplicare al termenilor utilizați de legiuitorul Uniunii la articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2004/48, ceea ce ar avea ca efect repunerea în discuție a echilibrului urmărit de legiuitor la adoptarea acestei directive, a cărui stabilire ține exclusiv de competența sa [20].

59. Pentru a completa fraza pe care am utilizat-o la punctul 43 din prezentele concluzii, adoptarea interpretării sugerate de Constantin Film Verleih ar însemna, pentru Curte, nu numai să rescrie articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2004/48, ci și să repună în discuție, într-un sens favorabil intereselor titularilor drepturilor de proprietate intelectuală, echilibrul stabilit de legiuitorul Uniunii.

60. Adăugăm că interpretarea dinamică sugerată de Constantin Film Verleih este de asemenea contrară economiei generale a Directivei 2004/48, care se întemeiază pe o armonizare minimă urmărită de legiuitorul Uniunii, astfel cum a subliniat Comisia.

61. Astfel, această instituție arată în mod întemeiat că o asemenea interpretare dinamică nu este adecvată în speță, întrucât, în temeiul articolului 8 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2004/48, legiuitorul Uniunii a prevăzut în mod expres posibilitatea statelor membre de a răspunde la această preocupare dinamică, acordând titularilor „dreptul de a primi informații mai extinse”.

62. Cu alte cuvinte, o interpretare dinamică a Directivei 2004/48 de către instanța Uniunii, în vederea adaptării ei la noile comportamente care survin pe internet, nu este necesară din moment ce statele membre au competența de a adopta măsuri complementare privind aceste comportamente.

63. Din motive de exhaustivitate, subliniem în sfârșit că articolul 47 din Acordul TRIPS [21], care instituie o simplă posibilitate de a prevedea un drept la informare, nu poate fi invocată în susținerea interpretării propuse de Constantin Film Verleih [22].

64. Pentru toate aceste motive, apreciem că articolul 8 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2004/48 trebuie interpretat în sensul că noțiunea de „nume și adrese” prevăzută de această dispoziție nu se referă, în ceea ce privește un utilizator care a încărcat fișiere care încalcă un drept de proprietate intelectuală, la adresa de e-mail, la numărul de telefon, la adresa IP utilizată pentru încărcarea fișierelor respective sau la adresa IP utilizată cu ocazia ultimei accesări a contului de utilizator.

65. În consecință, statele membre nu au obligația, în temeiul acestei dispoziții, să prevadă posibilitatea ca autoritățile judecătorești competente să dispună furnizarea acestor informații în cadrul unei acțiuni referitoare la încălcarea unui drept de proprietate intelectuală.

20 A se vedea prin analogie Hotărârea din 15 septembrie 2016, Mc Fadden (C-484/14, EU:C:2016:689, punctele 69-71).

21 Acordul privind aspectele comerciale legate de drepturile de proprietate intelectuală, care figurează la anexa 1 C la Acordul privind constituirea Organizației Mondiale de Comerț (OMC), semnat la Marrakech la 15 aprilie 1994 și aprobat prin Decizia 94/800/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994 privind încheierea, în numele Comunității Europene, referitor la domeniile de competența sa, a acordurilor obținute în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay (1986-1994) (JO 1994, L 336, p. 1, denumit în continuare „Acordul TRIPS”). Potrivit articolului 47 din acest acord, intitulat „Dreptul de informare”, „[m]embrii pot dispune ca autoritățile judiciare să fie competente să impună contravenientului, cu condiția ca o astfel de măsură să nu fie disproporționată în raport cu gravitatea faptei, să informeze titularul dreptului asupra identității terților care participă la producerea și la distribuția mărfurilor sau serviciilor în cauză, precum și asupra circuitelor lor de distribuție”.

22 În același sens, a se vedea Hotărârea din 29 ianuarie 2008, Promusicae (C-275/06, EU:C:2008:54, punctul 60). În orice caz, deși textele dreptului Uniunii trebuie să fie, desigur, interpretate *în măsura posibilului* în lumina dreptului internațional, în special atunci când asemenea texte urmăresc punerea în aplicare a unui acord internațional încheiat de Uniune (a se vedea în special Hotărârea din 7 decembrie 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, punctul 35 și jurisprudența citată), articolul 47 din Acordul TRIPS nu poate permite Curții să se delimiteze de modul clar de redactare a articolului 8 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2004/48.

V. Concluzie

66. Având în vedere considerațiile care precedă, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, Germania) după cum urmează:

„Articolul 8 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală trebuie interpretat în sensul că noțiunea de «nume și adrese», prevăzută de această dispoziție, nu se referă, în ceea ce privește un utilizator care a încărcat fișiere care încalcă un drept de proprietate intelectuală, la adresa de e-mail, la numărul de telefon, la adresa IP utilizată pentru încărcarea acestor fișiere sau la adresa IP utilizată cu ocazia ultimei accesări a contului de utilizator.

În consecință, statele membre nu au obligația, în temeiul acestei dispoziții, să prevadă posibilitatea ca autoritățile judecătorești competente să dispună furnizarea acestor informații în cadrul unei acțiuni referitoare la încălcarea unui drept de proprietate intelectuală."